

Hồi 15

Khám phá bí mật trong thạch động

Ba người ngồi xuống xong, Thần Trảo Lý Phi nhắm mắt xếp lại tư duy, đoạn thờ dài thậm thợt nói:

- Câu chuyện này lão phu phải bắt đầu kể từ tháng bảy năm rồi, nhưng lại sợ khơi dậy nỗi đau thương trong lòng âu Dương huynh đệ Âu Dương Thu vội tiếp lời:

- Xin tiên bối không nên e ngại, vãn bối tự tin có thể chịu được.

Thế là Thần Trảo Lý Phi vô vàn cảm khái kể lại những chuyện kinh hoàng đã qua.

Một tháng trước khi xảy ra vụ thảm án ở Hàn Mai bảo, các đại danh môn chính phái trong võ lâm Trung Nguyên đã cùng lúc nhận được thiệp mời của Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn, mời chương môn nhân các môn phái đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc để thương nghị đại sự võ lâm.

Vì trên thiệp mời chỉ viết thời gian chứ không nói rõ thương nghị đại sự gì nhưng với giao tình giữa âu Dương Hàn và các đại môn phái cùng danh vọng của ông trong võ lâm, nên chương môn các đại môn phái tuy thấy sự việc kỳ lạ, không đích thân đến nhưng đều phái môn hạ có địa vị đến đúng hẹn.

Lần ấy số đệ tử cao thủ được phái đi của các đại môn phái gồm có hai mươi bảy người, nhưng thầy đều biệt vô âm tín.

ai ngờ trong lúc âu Dương Hàn gửi thiệp mời các đại môn phái hội họp, nguồn tin Hàn Mai bảo hơn trăm người thảm tử đã lan truyền khắp giang hồ, chấn động toàn thể võ lâm.

Nhưng trong số những tử thi trôi nổi trên sông Lan Thương duy không thấy bản thân âu Dương Hàn và con trai nên đã khiến các đại môn phái hoài nghi, cùng phái cao thủ đến Thất Lạc cốc điều tra.

Nhưng không lâu sau, sự thật đã chứng minh là phạm nhân vật giang hồ nào vào trong Thất Lạc cốc đều không một ai sống sót. Thế là tình hình của Hàn Mai bảo đã trở thành một bí ẩn không sao làm sáng tỏ được.

Cùng lúc ấy trên giang hồ lại đồn đại là âu Dương Hàn chưa chết và con trai là Âu Dương Thu đã bị ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương bức bách vào Nhạn Lạc cốc, trúng kiếm rơi xuống đầm táng mạng.

Nhưng chỉ mấy hôm sau, Âu Dương Thu bỗng lại xuất hiện ở Đại Tuyết Sơn, Vân Long và Đại Lý, còn Âu Dương Hàn hiện thân ở Thất Lạc cốc và có người đã chính mắt ông ấy dùng trường tiên sát nhân.

Chuyện cứ thế ngày càng ly kỳ hơn. Lẽ đương nhiên, các đại môn phái bị thiệt mạng nhiều cao thủ như vậy đâu chịu bỏ qua vì Thất Lạc cốc không sao tiến vào. Thế rồi, họ cùng đề cử Kim Hà đạo trưởng, quán chủ Bích Vân Quán trên Câu Tiết Sơn, có quan hệ mật thiết với Âu Dương Hàn đứng ra chủ trì vụ án này.

Kim Hà đạo trưởng lẽ dĩ nhiên cả công lẫn tư đều không thể từ khước, sau khi suy nghĩ cặn kẽ về tình tiết vụ án, nhận thấy án tình phức tạp và quan hệ trọng đại, nhưng nhất định phải điều tra cho rõ trắng đen, bèn triển khai hành động như sau.

Các đại môn phái lại phái cao thủ xuất sắc, giao cho Câu Tiết Nhị anh suất lĩnh, bất luận gặp tình huống nào cũng với phương thức bất phản kháng tiến ào Thất Lạc cốc, chỉ cần tìm được ra manh mối là rút lui ngay, trở về Câu Tiết Sơn báo lại với Kim Hà đạo trưởng định đoạt.

Thế nên, Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu đã phụng mệnh suất lĩnh đệ tử tục gia Thiếu Lâm là Thánh Thủ Càn Khôn Mạc Tất Vũ, Võ Đang Sơn Nhất Huyền đạo trưởng, Nga Mỹ Nhất Tú Đàm Thiết Sinh, Cống Lai Tam Sát Văn Quang, Văn Huy và Văn Hoàng, Hoa Sơn Tam Kiếm Mã Kỳ Lân, Lý Đông Côn và Hoàng Lập Đa, Tiểu hòa thượng Pháp Không đại sư phái Thiên Sơn, đệ tử đặc ý của chương môn Không Động là Phi Sách Sư Nhuệ và Chung Nam Nhất Câu Tê Chân Thương, tông cộng gồm mười bốn cao thủ cả võ công lẫn trí tuệ đều thuộc bậc nhất võ lâm. Nào ngờ sau khi tiến vào Đại Tuyết Sơn, quần hào đã lạc mất phương hướng, suýt nữa tiến vào vùng cấm địa võ lâm Ly Biệt Câu.

Ly Biệt Câu này là do Linh Nghiêm an Sĩ lúc chủ trì Thiên Hạ Võ Lâm Phiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn, đã tụ hội quần hào võ lâm thiên hạ cùng ký kết công nhận là vùng cấm địa, Câu Tiết Nhị anh với những người đi cùng đều là nhân vật có địa vị trong các đại môn phái, lẽ dĩ nhiên đều biết chuyện ấy, đâu dám tự ý xâm nhập.

Nhưng khi quần hào vừa định bỏ đi, bỗng từ trong Ly Biệt Câu phóng ra ba phụ nữ một già hai trẻ. Người già tóc bạc phơ, què một chân, tay chống gậy trượng nhưng khá có nhan sắc, xem ra tuổi không quá bốn mươi. Hai người trẻ một áo lục và một áo đỏ, nhan sắc đều xinh đẹp tuyệt trần.

Âu Dương Thu nghe Thần Trảo Lý Phi kể đến đó, không nén được hỏi:

- Lão bà què chân tóc bạc đó là lão lão, còn thiếu nữ áo lục là Bạch Thiên Nhi phải không?

Thần Trảo Lý Phi ngạc nhiên:

- Vâng! Âu Dương huynh đệ sao biết vậy?

- Vãn bối đã từng vào Ly Biệt Câu gặp hai người đó và họ đã chết rồi!

Thiết Quyền Trương Chiêu trở to mắt, vẻ không tin nói:

- vậy âu Dương Hàn huynh đệ bằng cách nào mà ra được?

Âu Dương Thu mỉm cười:

- Chuyện ấy kể ra cũng rất dông dài, để Lý tiên bối nói xong, vẫn bối hăng kể về cảnh ngộ đã qua của vẫn bối.

Thần Trảo lão phu lại hăng giọng:

- Âu Dương huynh đệ có đoán ra thiếu nữ áo đỏ là ai không?

Âu Dương Thu lắc đầu:

- Không, vẫn bối không đoán ra được!

- Chính vị La cô nương này đây!

Lý Phi đưa mắt nhìn La Vỹ Cơ đang nằm trên đất, trầm ngâm chốc lát, đoạn lại kể tiếp:

- La Vỹ Cơ là một nữ sát tinh có tiếng trên giang hồ, lúc ấy có vài người quen biết nàng ta, vốn định chào hỏi nhưng nàng ta lại xem những người ấy như người xa lạ, chẳng nói một lời, đã cùng thiếu nữ áo lục là Bạch Tiên Nhi xuất thủ ngay.

Quần hào đã phụng mệnh đến đây, đương nhiên không muốn xung đột với họ một cách vô mục đích nhưng vị La cô nương này quả cũng lợi hại, vừa xuất thủ đã dùng binh khí độc môn Thần Thủ Thiên Vỹ chế ngự ba huynh đệ Cống Lai Tam Sát.

Lý Phi thấy tình thế không ổn, vội hạ lệnh tiếp cứu, nào ngờ là lão bà tóc bạc càng lợi hại hơn, nhanh như gió lướt đi trong quần hào, lạ thay, còn lại mười một cao thủ thấy đều đứng ngậy ra như tượng gỗ.

Thế là, mười ba cao thủ có nhiệm vụ do thám Thất Lạc cốc dưới sự suất lĩnh của Thần Trảo Lý Phi chỉ thoáng chốc thấy đều bị bắt vào Ma Thiết cung trở thành tù nhân.

Tuy nhiên, người của Ma Thiết cung không hề hành hạ họ, sau khi lão bà tóc bạc ra tay phục hồi tri giác cho họ, ngày ba bữa no đủ, chỉ bị giam trong thạch thất mất tự do mà thôi.

Nào ngờ ba ngày sau, quần hào thấy đều trở nên ngo ngẩn, trí nhớ bắt đầu phai nhòa, dần quên đi quá khứ.

Thần Trảo Lý Phi là người giàu kinh nghiệm giang hồ, bằng vào chút sáng suốt còn lại trong đầu, đã bảo sư đệ Trương Chiêu uống vào một viên Kim Hà Bảo Mệnh Đơn mà mỗi đệ tử Bích Vân Quán đều luôn mang theo bên mình.

Kim Hà Bảo Mệnh Đơn này là do Kim Hà đạo trưởng dùng một loại Kim Hà Tiên Thảo rất hiếm và khó tìm trong Câu Tiết Sơn, phối hợp với Hà Thủ ô ngàn năm, qua mười hai năm luyện chế mới thành, có công hiệu giải bách độc và khởi tử hồi sinh, tương đương với Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của Vô Ưu thượng nhân nên được giới võ lâm gọi là Tục Mệnh Nhị Bửu.

Các đệ tử Bích Vân Quán khi xuất đạo giang hồ, Kim Hà đạo trưởng đều ban cho mỗi người một viên Kim Hà Bảo Mệnh Đơn luôn mang theo bên mình, nếu không phải

lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dùng đến, thật là một vật quý báu vô cùng đối với môn hạ Bích Vân Quán.

Vì đơn này ở trong tay Kim Hà đạo trưởng chỉ luyện thành trăm viên, hết sức trân quý, đừng nói là người ngoài khó cầu xin, dù mà đệ tử Bích Vân Quán nếu đã xử dụng viên duy nhất do quán chủ tặng cho cũng chẳng thể nào xin được nữa.

Lý Phi và Trương Chiêu sau khi uống vào Kim Hà Bảo Mệnh Đơn, quả lập tức thấy hiệu nghiệm, linh đài trong sáng, trí nhớ hoàn toàn hồi phục.

Nhưng mười hai cao thủ đi cùng thì sau bảy ngày trong thạch thất, thấy đều trở nên như ngây như dại. Lúc này Lý Phi và Trương Chiêu mới hiểu ra là người của Ma Thiết cung đã bỏ dược vật vào trong thức ăn để khiến họ dần mất trí nhớ.

Lý Phi và Trương Chiêu vì muốn điều tra rõ nguồn cội nơi đây nên Cũng giả vờ ngây dại như mọi người, chẳng những tỏ ra không quen biết nhau mà ngay cả danh tánh và xuất thân cũng không còn nhớ nữa.

Bảy ngày sau, lão bà tóc bạc đã thả mười bốn người ra, lần lượt thăm tra lại, sau đó cho họ biết danh tánh và sư thừa, vì họ cũng chỉ biết và nhớ có bấy nhiêu, ngoài ra hoàn toàn quên hết.

Kể từ đó, mười bốn cao thủ võ lâm ấy đã trở thành sứ giả của Ma thiết cung, triệt để tuân phục mệnh lệnh thượng cấp.

Mặc dù Lý Phi và Trương Chiêu vẫn tỉnh táo, nhưng trong tình huống này, cũng đành phải tiếp tục giả ngây giả dại để tìm hiểu lai lịch của Ma thiết cung.

Lần hồi, hai người đã hiểu ra rất nhiều chuyện đã đồn đại trên giang hồ, Ma thiết cung là một trong năm cung dưới sự lãnh đạo của Đại Nguyên giáo, và Ma thiết cung chủ là một vương gia chưa từng lộ diện. Trong cung có rất nhiều người, nam nữ lẫn lộn nhưng thầy đều võ công cao cường.

Cung luật rất tàn bạo, kẻ vi phạm lập tức bị ném vào Ly Biệt Câu cho dã thú ăn thịt. Nhưng cũng may, cái gọi là Cung Luật ấy chỉ có hai câu, kẻ trái lệnh xử tử, kẻ tự ý vào hậu cung xử tử, nên mỗi người đều có thể nhớ rất kỹ.

Nghe đâu trong năm cung sở thuộc Đại Nguyên giáo đều có chức trách riêng, được biết là Cửu U cung phụ trách thu gom vàng bạc châu báu và vũ khí cùng chiêu nạp nhân vật võ lâm thứ yếu. Huyền Đô cung phụ trách huấn luyện dã thú, mai kia dùng để xung phong hãm trận. Ma Thiết cung chịu trách nhiệm bắt cóc cao thủ bậc nhất giang hồ và làm cho họ quên hết quá khứ. Còn hai cung khác, một là Hồi âm, một là Khô Lâu phụ trách việc gì chưa rõ.

Mười bốn người họ chịu sự chỉ huy trực tiếp của lão bà tóc bạc, nhưng thỉnh thoảng họ được giao cho người khác quản chế, chẳng hạn như lần đánh cướp Lam Thái Điệp quy túc trong quan tài ở an Định Quan, chính La Vồng Cơ đã suất lĩnh Cống Lai Tam Sát với Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu, còn lão bà tóc bạc thì dẫn theo Bạch Tiên Nhi và Nhị Kim Cang ngầm tiếp ứng. Nếu không nhờ kế hoạch được tính toán chu

đảo, Nhị Kim Cang kịp lúc đến cứu thì lần ấy nhóm La Vỹ Cơ sáu người đã bị Tư Mã Thiên Như bắt giữ rồi.

Âu Dương Thu chợt động tâm hỏi:

- Nhị Kim Cang là ai vậy? Có phải người khổng lồ cao trượng hai không?

Lý Phi gật đầu:

- Không sai, Nhị Kim Cang chính là hai người khổng lồ cao trượng hai, họ là huynh đệ thân sinh thuộc man tộc Miêu Cương tên Hỏa Nô, một tên Hỏa Lỗ, chẳng những sức mạnh khôn cùng, võ công cũng chẳng kém, nếu không nhờ họ đàn độn, đầu óc đơn giản, chỉ với Nhị Kim Cang này, Ma Thiết cung cũng đủ xưng bá võ lâm rồi.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi:

- Vậy là Hồn Nguyên Nhất Kiêm Tư Mã Trường Thanh lão hiệp sau khi chết thi thể biến mất là do Ma Thiết cung gây ra phải không?

Lý Phi trào mắt, vẻ không tin hỏi:

- Sao? Tư Mã Trường Thanh đại hiệp đã chết rồi ư? Âu Dương huynh đệ có biết ông ấy vì sao chết không?

Âu Dương Thu rõ ràng đã nghe Lý Phi kể về chuyện ở an Định Quan và hai sư huynh đệ họ cũng đã từng cùng La Vỹ Cơ tham dự tang lễ của Tư Mã lão hiệp, sao bây giờ lại hỏi như vậy?

Nên chàng thắc mắc hỏi:

- Hai vị tiên bối chẳng phải đã từng đến phủ Tư Mã rồi là gì? Sao lại không biết chuyện Tư Mã lão hiệp đã chết vậy?

Thiết Quyền Trương Chiêu tiếp lời:

- Lúc bấy giờ sư huynh đệ bọn này nghe lão bà tóc bạc nói là tang sự trong phủ Tư Mã chỉ là giả dối, thật sự thì Tư Mã lão hiệp chưa chết.

- Vậy thì lạ thật!

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn bèn kể lại tình trạng đã chết của Tư Mã Trường Thanh với hành động báo thù của Tư Mã Thiên Như, quần hào hai tỉnh Vân Quý vì vậy đã bị trúng độc, mình mới cùng sư muội Tiểu Thúy đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm thuốc giải.

Nghe xong, Lý Phi gật mình nói:

- Lão phu hiểu rồi! Hôm trước lão phu có nghe Bạch Tiên Nhi với lão lão bí mật nói với nhau là sẽ thu gom hết Nhất Kích, Nhị Phi và Tam Thánh Kiếm đã quy ẩn giang hồ về cung, phen này chúng ta theo La cô nương đến Hàn Mai bảo chẳng phải với mục đích bắt lấy một trong sáu vị tiên bối ấy là gì? Qua đó suy ra, rất có thể là Tư Mã Trường Thanh đại hiệp chưa chết nhưng phải chăng đã bắt ông ấy về cung thì không rõ được.

Thiết Quyền Trương Chiêu đảo tròn mắt mấy lượt, chợt vỡ lẽ nói:

- Sư huynh, chắc chắn là Tư Mã lão hiệp đã bị bắt về cung rồi, nếu không, nhiệm vụ của Ma Thiết cung vốn là bắt cóc các cao thủ bậc nhất, nhưng chúng ta thấy toàn là nhân vật hạng nhì, nên hậu cung...

- Sư đệ muốn nói là hậu cung chính là nơi an trí các cao thủ bậc nhất ư?

- Nếu không sao họ phải liệt hậu cung là vùng cấm địa? Đệ tin là trong hậu cung ngoài vậy ra, hẳn còn có bí mật quan trọng hơn...

Lý Phi hiền đệ:

- Rất có thể...

Âu Dương Thu thấy Lý Phi và Trương Chiêu lặng thinh suy tư, bồng lại hỏi:

- Hai vị tiền bối có biết là Đại Nguyên giáo tổ chức quy mô và hết sức thu gom cao thủ võ lâm với mục đích gì không?

Lý Phi trầm ngâm:

- Đó thì... lão phu chưa điều tra rõ... có phải âu Dương huynh đệ Âu Dương Thu lại kể về những gì đã nghe và thấy tại Cửu U cung.

Thiết Quyền Trương Chiêu bồng dung bật dậy, kinh ngạc tột cùng.

Thần Trao Lý Phi biến sắc mặt hỏi lại:

- Âu Dương huynh đệ nói thật chứ?

Âu Dương Thu nghiêm mặt:

- Chuyện có quan hệ trọng đại, văn bối sao dám nói bừa?

- Nếu sáu vị danh tú võ lâm Nhất Kích, Nhị Phi và Tam Thánh Kiếm thảy đều bị Đại Nguyên giáo thu nạp, cộng thêm lực vốn có của năm cung, vậy thì âm mưu phản loạn đã hình thành rồi. âu Dương huynh đệ, giờ chúng ta hãy chia tay...

Lý Phi đứng lên, quay sang Trương Chiêu nói tiếp:

- Sư đệ, chúng ta trở về Câu Tiết Sơn ngay kéo muộn.

Chưa dứt lời đã phóng đi ra ngoài, Trương Chiêu cũng vội vã nói:

- Âu Dương huynh đệ, La cô nương và Cống Lai Tam Sát ở đây, xin nhờ huynh đệ lo liệu cho.

Đoạn liền thi triển khinh công phóng đi theo sau Lý Phi. Âu Dương Thu không ngăn cản, chờ họ đi khuất, bèn gọi Tiểu Thúy đang ở ngoài canh gác vào trong phòng, trở tay khép cửa lại.

Tiểu Thúy vào trong phòng nhìn Âu Dương Thu miệng mỉm cười, rồi cứ đảo mắt nhìn La Võng Cơ nằm bất động trên đất không thôi.

Âu Dương Thu bồng nhớ đến một điều, thâm nhủ:

- Mình với sư muội cùng một sư phụ, tại sao sư muội có thể tự giải khai huyết đạo còn mình thì không, chả lẽ sư phụ truyền thụ võ công có sự thiên vị...

Đột nhiên, một hồi tiếng hú kinh thiên động địa từ phía trước bảo vọng đến, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng giật mình biến sắc mặt.

Hai người ngưng thần lắng nghe, tiếng hú ấy giống như của loài vượn, nhưng rõ ràng trung lực hùng hậu, loài vượn không thể sánh bằng. Hơn nữa tiếng hú này dài và gay gắt, hồi âm vang vọng rất lâu.

Âu Dương Thu động tâm thâm nhủ:

- Chẳng lẽ chim thú trong Thất Lạc cốc chính là đã khiếp sợ vì tiếng hú này ư? Vậy thì mười hai cao thủ võ lâm đã chết trong đại sảnh cũng là do con quái thú này gây ra, nhưng kẻ đứng sau sai khiến là ai?

Chẳng lẽ đây chính là người mà Ma Thiết cung định bắt, giờ lại bị y hạ thủ trước hay sao?

chàng định lập tức cùng sư muội ra ngoài xem cho biết nhưng một ý nghĩ khác đã giữ chàng lại, mình đến đây là để tìm kiếm Chu Quả, giờ đã qua mấy ngày rồi mà cũng chưa tìm được, người ấy đã chưa phát hiện ra mình, hà tất tự chuốc lấy phiền phức cho mất thời gian?

Sao mình không nhân cơ hội này thăm dò...

Thế là, Âu Dương Thu xua hết mọi tạp niệm, tập trung tinh thần quan sát gian phòng đã khiến cho chàng hoài nghi này, cũng may là tiếng hú kinh khiếp kia không còn vang lên nữa.

Tất cả mọi vật trong gian phòng không có gì khác lạ, bốn bên vách đều được xây bằng đá xanh, không có gì đáng nghi và ngay cả phiến đá mà Tiểu Thúy từng dùng chân giẫm, giờ thử lại cũng chỉ nghe tiếng lạch cạch nho nhỏ mà thôi.

Trong khi chàng vừa đảo mắt nhìn quanh vừa suy nghĩ, Tiểu Thúy thì nằm móp trên phiến đá có tiếng động khác lạ, hết sức nghiêm túc sờ kỹ từng ly từng tí...

Âu Dương Thu không đồng ý việc làm của sư muội nhưng cũng không phản đối, nghĩ mình chưa tìm ra chỗ khả nghi, cứ để nàng ta thử xem.

Bỗng Tiểu Thúy ngược mặt lên, đôi mắt lộ vẻ vui mừng nhìn Âu Dương Thu, ngón trỏ sờ vào một góc phiến đá, không di động nữa.

Âu Dương Thu liền động tâm ngồi xổm xuống, chú mắt nhìn vào chỗ ngón tay sờ của Tiểu Thúy. Chỉ thấy trên góc phiến đá có một đường vân hình vòng tròn cỡ long nhãn, nếu không nhìn kỹ khó thể phát hiện.

Âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Tiếng vang phiến đá chứng tỏ bên dưới trống rỗng, trên góc lại có hình vòng tròn, chẳng lẽ đây chính là cơ cấu mở phiến đá hay sao?

Đoạn lại xem thật kỹ đường tròn trên góc phiến đá, quả nhiên không sai, đường tròn tuy mảnh như tóc nhưng thấy rõ ràng là cách rời với phiến đá nên rất khó nhận ra.

chàng mừng khôn xiết, liền dùng ngón trỏ chọc vào vòng tròn nhưng chưa chạm đến bỗng lại rút tay về.

Nếu chàng đoán không lầm, ngón tay chàng mà chạm vào vòng tròn là có thể khám phá bí mật của gian phòng này nhưng chàng đã do dự, không biết vậy có bội phản lời dặn của phụ thân hay không.

Tiểu Thúy thấy sư huynh rút ngón tay về mà ra chiều do dự, nàng không hiểu vì lẽ gì bèn vung chỉ điểm vào vòng tròn.

Âu Dương Thu chưa kịp quyết định nên chẳng ngăn cản sư muội, chỉ nghe “cách” một tiếng, phiến đá đã bật mở, hiện ra một cửa hang hình vuông, mùi ẩm mốc từ dưới bốc lên nực nồng, hiển nhiên đã lâu không mở.

Thế là, Âu Dương Thu cũng chẳng thể dấn do nữa, chú mắt nhìn vào trong hang, chỉ thấy bên dưới là những bậc đá chênh chéch không nhìn thấy đáy.

- Mình có nên xuống xem thử hay không? Nhưng mình xuống dưới rồi, La tỷ tỷ tính sao đây? Trong cốc rõ ràng đang có mãnh thú và người võ công cao thâm khôn lường...

Âu Dương Thu sau một hồi suy tính đã thầm quyết định, bèn bảo Tiểu Thúy bồng La Vỹ Cơ đi theo chàng xuống hang, được mấy bậc không thấy không có động tĩnh gì và rất sâu, chàng trở lên cửa hang hạ phiến đá xuống.

Theo chàng nghĩ làm vậy là phương sách vẹn toàn, cho dù mãnh thú hay cao thủ nào đó đến đây, cùng lắm là Cống Lai Tam Sát bị khôn đốn, đằng nào Cửu Chỉ Phi Hoàn Tô Diệu Hoàng của phái Cung Lai cũng là kẻ thù của chàng, sự sống chết của đệ tử Cung Lai can gì đến chàng?

Thế rồi, Âu Dương Thu đi trước, Tiểu Thúy cắp La Vỹ Cơ theo sau, hai người tiến vào địa huyệt bí ẩn trong Hàn Mai bảo.

Hai người đi hết khoảng một trăm bậc đá, trước mặt là một đường hầm tối mịt, rộng khoảng ba thước và sâu hun hút, may nhờ hai người đều thị lực trác tuyệt, tuy trong đường hầm tối mịt vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật trong vòng mười trượng.

Trong đường hầm không hề có vật gì, hai người đi được khoảng bốn mươi trượng thì bị một cửa đá cản lại.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đứng lại, chỉ thấy cửa đá hệt như một tấm bia, trên khắc một hàng chữ to:

“Vong thê Tiêu Viên Nguyệt chi linh thất.” Phía dưới trái hàng chữ ấy còn có một hàng chữ nhỏ:

“Phu âu Dương Hàn kính lập.” Âu Dương Thu xem xong, bất giác sững sờ “ồ” lên một tiếng rồi co chân quỳ xuống, dập đầu lia lịa, lẩm bẩm nói:

- Mẫu thân đã chết rồi nhưng vì sao phụ thân không nói rõ với hài nhi, thậm chí danh tánh của mẫu thân cũng không cho hài nhi biết...

Chàng bỗng nhớ đến hai câu giải đáp của Thiết Bốc thần y: thứ nhất, trên cõi đời này võ công của Thái Hư thượng nhân kể được là cao nhất, thứ nhì, đi mà hỏi mẫu thân người.

Thế là, chàng bỗng cảm thấy thân thể mình thật là bí ẩn, chẳng rõ là do ai sinh ra?

Nơi đây, phụ thân chàng đã lập linh thất một vong thê Tiêu Viên Nguyệt, nhưng Thiết Bốc thần y lại nói với chàng là muốn biết kẻ thù đã tàn sát cả nhà, hãy đi hỏi mẫu thân người.

- Vậy thật ra là thế nào? Chẳng lẽ mình có đến hai mẫu thân, một đã chết và một còn sống hay sao?

Âu Dương Thu đứng lên, lại xem kỹ bia đá đã làm cửa linh thất này một hồi, lần này chàng đã dễ dàng phát hiện ra nút điều khiển cửa đá, đó là nằm ở dấu chấm trên đầu chữ vong của hàng chữ Vong thê Tiêu Viên Nguyệt chi linh thất.

Chàng quay sang nhìn sư muội, quyết tâm phải vào trong linh thất tìm cho ra sự thật, bèn đưa ngón tay ấn vào nút điều khiển. Chỉ nghe “kẹt” một tiếng, bia đá xê dịch sang bên, trước mắt bừng sáng.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng lui ra sau mấy bước, định thần nhìn, mới thấy ánh sáng phát ra từ một viên minh châu to cỡ long nhãn được gắn trên vách linh thất.

Sau một thoáng do dự, chàng dẫn trước sải bước đi vào thạch thất, đảo mắt nhìn quanh, gian thạch thất này hình vuông khá rộng, giữa có một cỗ quan tài bằng đá Đại Lý, trước quan tài là một chiếc bàn đá, trên bàn là thanh Hàn Mai Kiếm bằng ánh vàng sáng choa.

Bên phải linh thất còn có một chiếc bàn đá lớn hơn, trên bàn là văn phòng tứ bửu và một quyển sách lụa màu vàng dày hơn tấc.

Đó là tất cả mọi vật trong linh thất, Âu Dương Thu nhìn qua là thấy rõ hết.

Lúc này, Tiểu Thúy cũng đã cắp La Võng Cơ đi vào linh thất, vị cô nương không nói được này nhất thời đã bị thanh Hàn Mai Kiếm lôi cuốn.

Âu Dương Thu chợt động tâm, đưa tay lấy thanh Hàn Mai Kiếm đã lấy từ Ngân Kiều thôn trên lưng Tiểu Thúy xuống, đi đến đặt lên bàn đá, hai thanh kiếm so một cái là biết thật giả ngay.

Thì ra thanh Hàn Mai Kiếm của Tiểu Thúy tuy độ dài và kiểu dáng giống hệt như thanh Hàn Mai Kiếm trên bàn, nhưng của Tiểu Thúy có bao và trên khắc một đóa hoa mai, còn thanh kiếm trên bàn không bao nhưng có bảy đóa hàn mai khắc nối tiếp nhau trên thân kiếm vàng.

Âu Dương Thu rút thanh kiếm của Tiểu Thúy ra, lại so với thanh kiếm trên bàn, càng thấy khác biệt hơn, thân kiếm tuy cùng màu vàng kim nhưng rất mờ nhạt.

Hơn nữa, những đóa mai bạc của thanh kiếm trên bàn đá sáng lóa, nhìn qua cũng biết đó là thép ròng được tôi luyện trăm lần, còn đóa mai bạc trên bao kiếm chỉ là loại thép thường mà thôi.

So sánh xong, Âu Dương Thu trả kiếm lại cho Tiểu Thúy, thầm nhủ:

- Thảo nào Hoạt Diêm Vương La Tu đã khẳng khái thế kia, thì ra thanh Hàn Mai Kiếm của lão ta là đồ giả.

Vì sao Hoạt Diêm Vương La Tu lại phải làm giả thanh Hàn Mai Kiếm này và lại còn nói là đeo kiếm tìm người, mẫu thân của Tiểu Thúy có thể là Tiêu Tàn Nguyệt, chả lẽ người nàng cần tìm chính là Tiêu Tàn Nguyệt ư?

Theo Tiểu Thúy viết cho biết, mẫu thân nàng có một thanh Hàn Mai Kiếm, giờ trong gian linh thất này cũng có một thanh Hàn Mai Kiếm và thanh kiếm này toàn thân sáng lóa không hề dính bụi, hiển nhiên là một báu vật hiếm có.

Trên vách chắn bên trong cổng Hàn Mai bảo cũng có gắn một thanh Hàn Mai Kiếm để làm biểu trưng nhưng phụ thân của Âu Dương Thu, Bình Giang phái chương môn Lam Tâm Long phụ và Nhị Hải cư sĩ đều chết dưới biểu hiện ấy.

Âu Dương Thu liên kết những vấn đề ấy lại với nhau, nhận thấy thanh Hàn Mai Kiếm này quan hệ trọng đại và cũng là một bí mật khó thể khám phá.

Chàng suy gẫm một hồi, tạm gác vấn đề Hàn Mai Kiếm sang bên, đi về phía chiếc bàn đá có văn phòng tứ bức.

Đến bên bàn đá, nhắc thấy quyển sách lụa vàng, ngoài bìa có bốn chữ đen Bạt Thế Tiểu Trát(thư ngỗ cùng vợ) nét bút rất rắn rỏi.

Âu Dương Thu ngón tay thoáng run rẩy, cầm lấy quyển sách lụa lên, tim đập dữ dội, có lẽ bí mật của phụ thân chính là ở trong đây.

chàng thâm cầu khẩn một hồi, lật bìa sách ra, quả nhiên bên trong toàn là thủ bút của phụ thân, trang thứ nhất viết:

“ô hô! ái thê! Ta đặt linh cửu nàng tại chỗ ở của nàng lúc sinh tiền, nàng có biết hay không?

Ta yêu nàng, lại yêu cả em gái nàng, hồng phần tri kỷ, vui vầy cá nước, ta chỉ là một kẻ võ biên, được hai nàng yêu thương như vậy còn cầu mong gì hơn nữa?

Nào ngờ hai người vì quá yêu thương ta, định giúp ta trở thành võ công đệ nhất thiên hạ, chẳng rõ nghe được từ đâu, Hàn Mai Kiếm là bảo khí vô địch thiên hạ, trong Hàn Mai bí kíp là kiếm thuật cử thế vô song nên hai người đã rời xa ta ra đi tìm bảo vật...

Vì tìm kiếm hai nàng, ta đã đi khắp chân trời góc biển, dãi nắng dầm mưa, đội trăng khoác sao, vạn dặm bôn ba suốt mười năm dài.

Đến khi lòng nát sức mỏi, ta đã gặp nàng tại đây trong tình trạng hấp hối, chỉ nói được sáu tiếng Khô Lô cung và Hàm âm chương rồi là lìa khỏi cõi đời. Còn em gái nàng thì biệt vô âm tín, sống chết chẳng rõ.

Hàn Mai Kiếm thì nàng đã lấy được nhưng được kiếm mất người thật khiến ta vô vàn tiếc thương nàng và đau lòng khôn xiết.

ô hô! Nào phải ta ước mong trở thành người võ công cao nhất?

Biết nàng hẳn là bị Khô Lâu cung dùng Hàm âm chưởng sát hại, ta tuy quyết tâm báo thù cho nàng, nhưng ngặt vì chưa từng nghe nói đến Khô Lâu cung trên giang hồ, cỡ đời bao la biết đâu mà tìm?

Vì kế phục thù, ta đã cho xây Hàn Mai bảo tại đây, hầu dụ kẻ đã sát hại nàng tìm đến, nhưng chẳng biết kế này có thành hay không?

Nếu nàng linh thiêng thì hãy giúp ta!

Âu Dương Thu một mạch đọc xong trang thứ nhất mặt đã rần rua nước mắt, lòng bi ai tột cùng, vội lật sang trang thứ nhì đọc tiếp:

Ta đã công bố lui ẩn giang hồ, kể từ nay một là móc mối câu báo thù cho nàng, hai là trọn đời ở đây bầu bạn với nàng, đồng thời nhờ vào bảo kiếm nàng đã tìm được tham cứu kiếm thuật, nếu có thành tựu, khi nào Thu nhi trưởng thành, ta sẽ thay nàng tặng kiếm này cho y và cho biết nguyên nhân chết của nàng, để Thu nhi nối tiếp chí nguyện của ta, báo thù cho nàng để nàng được yên lòng nhắm mắt.” Các trang tiếp theo toàn là những lời phát tiết niềm thương cảm trong lòng, cùng với sự thành tựu của việc tham ngộ kiếm pháp.

Âu Dương Thu xem được vài trang, thấy không còn gì quan trọng nữa, bèn nhét sách lựa vào lòng, định khi nào rảnh rỗi hẵng sẽ xem kỹ lại Sau đó, chàng đi đến trước cỗ quan tài đá, nước mắt rần rua quỳ xuống vái lạy nói:

- Mẫu thân hãy yên lòng nhắm mắt, Thu nhi nhất định sẽ tuân theo lời dặn của phụ thân báo thù cho mẫu thân.

Chàng khấn vái xong, tiện tay cầm lấy thanh Hàn Mai Kiếm trên bàn đá quay sang Tiểu Thúy đang đứng ngơ ngẩn nói:

- Sư muội, chúng ta đi thôi!

Tiểu Thúy gật đầu, bồng La Võng Cơ lên, theo sau Âu Dương Thu ra khỏi linh thất.

Hai người băng qua đường hầm đi lên bậc đá, ấn nút điều khiển, phiến đá bật mở, tung mình lên khỏi hang.

Liên tức, mùi tanh hội ập vào mũi. Âu Dương Thu giật mình đảo mắt nhìn, chỉ thấy Cống Lai Tam Sát thây đều sọ vỡ óc tuôn, chết trong vũng máu, giống hệt như mười hai cao thủ trong đại sảnh.

Mặt trời đã lặn sang tây, Đại Tuyết Sơn lại bị sương mù bao phủ, gió đêm hiu hắt, đã đến lúc muông chim mỗi cánh quay về tổ ấm.

Trong một sơn cốc ở lưng núi bên phải Thất Lạc cốc, một đồng lửa đang rực cháy soi sáng khắp sơn động. Một đôi thiếu niên nam nữ hết sức anh tuấn xinh đẹp đang ngồi dựa vào vách đá mơ màng ngủ.

Nằm cách họ không xa là một thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp tuyệt trần đang mở to đôi mắt đen láy lẳng lặng nhìn vào đồng lửa.

Bên cạnh đồng lửa là xương thú rải rác, có số bị lửa cháy phát ra tiếng xèo xèo rất khẽ, mùi dầu thơm theo khói bay ra ngoài cửa động, hòa vào sương mù lao thẳng xuống chỗ sơn cốc có khói bốc ra.

Bóng đen ấy hết như một cánh chim to đang lao nhanh đột nhiên lộn một vòng, với thế Phi Điêu Đầu Lâm lướt nhanh vào sơn động.

Người đang trên không chẳng cần mượn vật dùng sức mà có thể thay đổi thân pháp, khinh công của bóng đen này thật hiếm có trong võ lâm.

Nhưng dù khinh công của bóng đen ấy đã đạt đến trình độ thượng thừa, tiếng y phục phát gió trước khi vào động cũng khiến cho hai thiếu niên nam nữ đang ngủ giật mình tỉnh giấc.

Nên khi bóng đen vừa hạ xuống bên cạnh đồng lửa, lẳng lặng đảo mắt nhìn, hai thiếu niên nam nữ đã đứng phắt dậy.

Người áo đen sững sốt trước thân pháp nhanh nhẹn của đôi thiếu niên nam nữ, thoáng ngần người nhưng liền bình tĩnh trở lại, ha hả cười nói:

- Khá lắm, hai người đều là bậc kỳ tài hiếm có, trăm năm khó gặp...

Người áo đen liếc mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ nằm trên đất, gật gù nói tiếp:

- Người này xem ra cũng chẳng kém! Này, chàng trai trẻ, hai người là đồ đệ của ai? ở đây làm gì?

Hai thiếu nữ nam nữ thấy người áo đen này thân cao năm thước, mày rậm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, mặt vuông tai cả, tướng mạo uy nghi, tuổi khoảng trên dưới sáu mươi nhưng ánh mắt sáng quắc, tinh thần sung mãn, không hề có vẻ già nua, biết đây hẳn là một cao nhân dị sĩ.

Thiếu niên anh tuấn trang phục thư sinh ôm quyền thi lễ nói:

- Văn bối là Âu Dương Thu, còn đây là sư muội Tiểu Thúy, gia sư là Thái Hư thượng nhân, vị tỷ tỷ này là La Võng Cơ, chúng văn bối...

Âu Dương Thu vốn định nói ra mục đích đến Thất Lạc cốc, nhưng nghĩ lại ngay cả đôi phương là ai cũng chưa rõ, sao thể nói ra sự thật nên đổi ý nói:

- Chúng văn bối đến Đại Tuyết Sơn du ngoạn, vì trời đã tối nên định ở đây nghỉ tạm qua đêm. Lão tiên bối thượng tánh tôn danh, có thể cho biết chăng?

Lão nhân áo đen nhận xét qua thân thái, biết là Âu Dương Thu không nói thật nhưng cũng chẳng gạn hỏi, chỉ mỉm cười nói:

- Lão phu đã lâu không bước chân vào giang hồ, có lẽ người võ lâm ngõ là lão phu đã qua đời cho nên người không biết danh tánh lão phu thì đúng. Tuy nhiên, lão phu không hề có ác ý với các người...

Lão nhân áo đen bỗng ngưng lời, liếc nhìn La Võng Cơ nằm trên đất, nói tiếp:

- cô bé này dường như bị chế ngự á huyết và Ma huyết, để lão phu giải khai cho.

Trong khi nói lão nhân đã cất bước tiến tới.

Âu Dương Thu vốn định nhân lúc trời tối giao cho Tiểu Thúy ở đây canh chừng La Võng Cơ, một mình chàng vào trong Ly Biệt Câu tìm Chu Quả rồi mang La Võng Cơ cùng trở về Cửu Diệp Sơn. Nếu như lão nhân áo đen này mà giải huyết cho nàng, với thân thủ của La Võng Cơ hẳn sẽ ảnh hưởng đến hành động của chàng nên hoảng kinh tiến tới cản lại nói:

- Lão tiên bối không nên, vị cô nương này đã mất lý trí, nếu...

Chàng chưa kịp dứt lời, lão nhân áo đen đã nhanh như chớp vung tay, năm ngón như móc câu chớp thẳng vào mặt chàng.

Âu Dương Thu buộc phải lách tránh sang bên, lão nhân áo đen liền tức thừa cơ tay trái vung nhanh, La Võng Cơ đứng phắt dậy ngay.

Thủ pháp giải huyết của lão nhân áo đen thật kinh người khiến Âu Dương Thu bất giác rúng động cõi lòng.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, La Võng Cơ buông tiếng quát lạnh lạnh, bóng đỏ nhấp nhoáng lao bỏ vào Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vốn đã không có thiện cảm với La Võng Cơ, vừa thấy đối phương hung hãn ra tay công kích liền phùng lửa giận, buông tiếng quát vang, Càn Khôn Nhất Khí Chưởng tức khắc tung ra, một luồng kinh lực cương mãnh tuyệt luân đẩy bật La Võng Cơ lui trở về ngay.

Ngay khi La Võng Cơ vừa định tấn công tiếp, lão nhân áo đen đã đứng cản trước mặt, trở giữa hai ngón phóng ra một luồng khí trắng, chớp nhoáng điễm vào ba mươi sáu đại huyết khắp người La Võng Cơ Âu Dương Thu bởi không rõ nguyên do quát:

- Lão tiên bối định làm gì thế này?

Nhưng chàng vừa dứt lời, La Võng Cơ đã đứng ngậy ra như phồng đá Thủ pháp điễm huyết đặc biệt của lão nhân áo đen lại khiến Âu Dương Thu rúng động cõi lòng, nhận thấy thủ pháp này tuy có phần giống tuyệt kỹ cách không đả huyết do sư phụ truyền cho nhưng so ra lão nhân áo đen này còn cao hơn mấy bậc.

Chỉ nghe lão nhân áo đen nói:

- Người chớ vội hốt hoảng, xem ra cô bé này quả thật đã bị trúng phải trò quái quỷ của ôn Thiên Thành, mất hết lý trí...

Âu Dương Thu động tâm, vội hỏi:

- Xin hỏi lão tiên bối, ai là ôn Thiên Thành vậy?

- Ôn Thiên Thành tức là ôn Thiên Thành...

Lão nhân áo đen nói đến đó như thấy cần phải giải thích, bèn nhìn Âu Dương Thu nói:

- Ôn Thiên Thành chính là lão ma đầu đã giành được Thiên Hạ Võ Lâm Phiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn mà không lấy mà chỉ yêu cầu lập Ly Biệt Câu Đại Tuyệt Sơn làm vùng cấm địa...

- Vậy ôn Thiên Thành chẳng phải chính là chủ nhân Ly Biệt Câu ư? Nhưng chẳng hay ông ta đã dùng cách gì khiến người mất lý trí vậy?

Lão nhân áo đen từ trong chiếc túi da bên lưng móc ra một quả cây tươi màu đỏ sậm, đặt trên lòng bàn tay nói:

- Chủ yếu là dùng quả cây này chế thành một loại Ly Hồn Đơn, người ăn vào sẽ quên hết quá khứ, từ đó một lòng tuân theo mệnh lệnh của y...

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn quả cây màu đỏ sậm, sừng sốt kêu lên:

- Đây là Chu Quả...

- Không sai, đây chính là Chu Quả! Thật không ngờ kỳ trân hiếm thế này lại sản sinh tại Ly Biệt Câu. Nghĩ trong đại hội võ Thiên Hạ Võ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn khi xưa, biết bao người giàu kinh nghiệm đã bị lợi làm mờ lý trí, mắc lừa ôn Thiên Thành, chỉ chia nhau chút vàng bạc châu báu rồi công nhận nơi sản sinh loài quả quý này làm vùng cấm địa, ôi...

Lão nhân áo đen bỗng mắt rục thần quang hỏi:

- Tiểu tử, sao ngươi biết đây là Chu Quả?

Âu Dương Thu rợn người thảm nhủ:

- Nhãn thần người này ghê gớm thật!

Nhưng chàng vẫn ung dung bình tĩnh nói:

- Văn bối chẳng những biết mà còn từng ăn một quả, giờ chính là lại đến Ly Biệt Câu tìm quả này nữa đây.

Âu Dương Thu bởi có lòng toan tính nên nói rất rõ ràng và nhân mạnh từng tiếng một.

Lão nhân áo đen nhíu mày:

- Ngươi đã từng ăn một quả và giờ lại định đi tìm ư?

Âu Dương Thu gật đầu, thần sắc ra chiều rất kiên nghị.

Lão nhân áo đen nhìn kỹ chàng một hồi, đoạn lại quay sang nhìn Tiểu Thúy đang đứng mỉm cười, một hồi thật lâu mới lẩm bẩm nói:

- Nhãn thần hai người đều khác hẳn người thường, chẳng những người từng ăn Chu Quả mà cả cô bé này cũng có ăn, lạ thật...

Lão ngẫm nghĩ một hồi bỗng gất giọng hỏi:

- Các ngươi là gì của ôn Thiên Thành?

Âu Dương Thu lắc đầu:

- Văn bối không hề biết ôn Thiên Thành là ai cả!

- Vậy sao ngươi lại vào được Ly Biệt Câu? Và còn định tìm Chu Quả để làm gì?

- Lão tiền bối đã không chịu cho biết thượng tánh tôn danh, vậy xin thứ cho văn bối khó thể trả lời câu hỏi của lão tiền bối.

Lão nhân áo đen đuối lý, lại đắm chìm trong suy tư.

Âu Dương Thu sực nhớ vừa câu hỏi vừa rồi của lão nhân áo đen, thăm nhủ:

- Mình nhờ được Thiết Bốc thần y lão nhân gia ngâm bỏ thuốc vào trong người mới vào được Ly Biệt Câu và ngẫu nhiên được ăn Chu Quả, nhưng sư muội Tiểu Thúy sao lại...

Chuyến đi Đại Tuyết Sơn phen này Âu Dương Thu đã phát hiện ở Tiểu Thúy có rất nhiều điều không sao giải thích được, chẳng hạn Tiểu Thúy có thể tự giải huyệt đạo, đó là điều Âu Dương Thu nằm mơ cũng chẳng ngờ đến, giờ lão nhân áo đen lại qua nhãn thần đoán biết nàng cũng từng được ăn Chu Quả, những điều ấy chẳng thể không khiến cho Âu Dương Thu càng nghĩ càng thắc mắc đối với vị sư muội không nói được này.

Lão nhân áo đen ngẫm nghĩ một hồi, bỗng thở dài nói:

- Tiểu tử ngươi đã muốn biết thân phận lão phu, vậy thì lão phu cho ngươi biết, lão phu chính là Cửu Thiên Phi Kích Giang an Đào của Nhất Kích, Nhị Phi, Tam Thánh Kiếm trong giới võ lâm khi xưa.

Âu Dương Thu vừa nghe lão nhân áo đen chính là Cửu Thiên Phi Kích Giang an Đào, một danh tú võ lâm đã tuyệt tích giang hồ mấy mươi năm, vội kéo Tiểu Thúy quỳ xuống vái lạy nói:

- Văn bối thật có mắt không biết Thái Sơn, xin lão tiền bối thứ tội cho.

Cửu Thiên Phi Kích Giang an Đào nhoen cười:

- Hai người mau đứng lên, không cần đa lễ, chỉ cần nói cho lão phu nghe những gì các ngươi biết là được rồi.

vừa nói vừa đưa tay ra đỡ hai người đứng lên.

Âu Dương Thu không ngờ vị cao nhân lừng danh võ lâm khi xưa lại bình dị dễ gần gũi như vậy. Sau khi đứng lên, bèn nói rõ nguyên nhân đến Đại Tuyết Sơn tìm Chu Quả phen này, sau cùng lại kể về việc ngẫu nhiên vào Ly Biệt Câu và được ăn Chu Quả, cùng với những gì đã nghe thấy, kể cả chuyện về Câu Tiết Nhị anh.

Cửu Thiên Phi Kích lúc đầu lộ vẻ kinh ngạc, sau đó tốt cùng tức giận cảm khái nói:

- Sau đại hội Thiên Hạ Võ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn, lão phu nghe nói ôn Thiên Thành đã giành được thắng lợi, nhưng lại từ bỏ tài báu liên thành mà chỉ yêu cầu Ly Biệt Câu làm cấm địa, lão phu đã biết hẳn có bí mật trọng đại, chỉ vì lão phu đã lâu không can thiệp vào chuyện giang hồ, tuy rất chú ý vấn đề ấy nhưng không muốn nhúng tay vào điều tra, chẳng ngờ ôn Thiên Thành đã dùng loại trân quả hữu ích đối với người luyện võ này chế thành bí dược làm hại võ lâm.

ôi! Hai người không cần phải đi nữa, đó chỉ có bốn quả chín này thôi đã bị lão phu hái hết rồi, vốn định đến Thất Lạc Cốc này viếng thăm một người bạn thân khi xưa, chẳng ngờ, khi ngang qua đây lại gặp các người, vậy cũng kể được là hữu duyên, thôi thì lão phu tặng cho các người ba quả, các người hãy mau rời khỏi đây, trở về giải cứu cho các vị đồng đạo võ lâm.

Cửu Thiên Phi Kích dứt lời, lại từ trong túi da móc ra ba quả Chu Quả cỡ như vậy, trao hết cho Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu đón lấy và cảm kích nói:

- Vãn bối xin đa tạ thịnh tình của lão tiên bối!

Đoạn bỗng nghĩ đến La Võng Cơ, bèn hỏi:

- Vị La tử tử này đã bị Ly Hồn Đơn làm mất lý trí, chẳng hay Chu Quả có thể giúp phục nguyên không vậy?

Cửu Thiên Phi Kích lắc đầu:

- Không thể! ôn Thiên Thành tuy dùng Chu Quả chế thành Ly Hồn Đơn, nhưng trong có hòa hợp một loại bí dược khác, người đã uống đơn này, ngoại trừ bản thân ôn Thiên Thành có dược vật phục nguyên, khắp thiên hạ chỉ có Kim Hà Bảo Mệnh Đơn của Kim Hà đạo trưởng với Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của Vô Ưu thượng nhân hoặc còn có công hiệu.

- Vậy vãn bối mang La tử tử đi bằng cách nào?

Cửu Thiên Phi Kích ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Thế này vậy, để lão phu giải huyết cho nàng ta, sau đó giải trừ công lực, hai người sẽ mang nàng ta đi một cách dễ dàng, nếu có được một trong hai loại thần đơn mà lão phu vừa nói, khi khôi phục lý trí thì công lực của nàng ta cũng sẽ theo đó mà phục nguyên.

Âu Dương Thu suy tính một hồi, nhận thấy cũng chỉ có cách này mới có thể không khiến La Võng Cơ bị lọt vào tay bọn tà giáo lần nữa, vả lại, nàng vốn là đồ đệ của Vô Ưu thượng nhân, chỉ cần mang nàng về đến Cửu Diệp Sơn rồi đi tìm Vô Ưu thượng nhân xin thần đơn, hẳn không có gì khó khăn, bèn đáp:

- Vậy xin làm phiền lão tiên bối ra tay cho!

Cửu Thiên Phi Kích liền sử dụng thủ pháp như trước giải huyết cho La Võng Cơ, sau đó điếm vào huyết Kiên Tinh của nàng giải trừ công lực.

La Võng Cơ công lực bị giải trừ, quả nhiên sát khí hoàn toàn tiêu tan, yếu đuối như một người con gái bình thường, chẳng nói một lời, thờ thần nhìn hai người.

- Nơi đây không nên ở lâu, hai người hãy nhân lúc trời tối dẫn nàng ta đi đi!

Cửu Thiên Phi Kích nói xong, khoát tay và định đi ra ngoài động.

Âu Dương Thu lại chợt nghĩ đến một điều, vội xá dài thi lễ nói:

- Lão tiên bói, xin tạm dừng bước.

Cửu Thiên Phi Kích đứng lại hỏi:

- Người còn gì cần nói nữa? Có phải muốn biết lai lịch của ôn Thiên thành không?

Âu Dương Thu lắc đầu:

- Văn bói tuy bất tài nhưng cũng đoán biết ôn Thiên Thành hẳn chính là chủ nhân Ma thiết cung và được người trong cung tôn xưng là vương gia.

Cửu Thiên Phi Kích mỉm cười:

- Người quả là thông minh hơn người, ôn Thiên Thành quả từng là một vị vương gia thiên tử của đương kim hoàng triều, nhưng vì phạm tội đã bị phế làm thứ dân nên mới bỏ văn học võ, chẳng ngờ mục đích học võ của y lại có mưu đồ bất chính.

Âu Dương Thu được vị danh tú võ lâm này khen ngợi, lòng hết sức vui sướng bèn nói:

- Dám hỏi lão tiên bói có biết Khô Lô cung ở đâu và cung chủ là ai không?

Cửu Thiên Phi Kích ngẫm nghĩ một hồi:

- Lão phu đã gần trăm tuổi nhưng chưa từng nghe trên giang hồ có một tổ chức như vậy!

- Vậy Hàm âm Chương là võ công của môn phái nào?

- Môn võ công ấy phát xuất từ bọn Lạt Ma Tây Vực, truyền vào Trung Nguyên chứ không thuộc võ học riêng biệt của môn phái nào Âu Dương Thu hỏi không ra lẽ, đành lại vòng tay xá dài nói:

- Được lão tiên bói chỉ điểm nhiều cho, văn bói vô vàn cảm tạ!

Khi chàng ngẩng đầu lên, Cửu Thiên Phi Kích đã mất dạng, kinh Công thật đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Lúc này sương mù đã tan, bầu trời đầy sao, trăng sáng vàng vạc.

Âu Dương Thu cõng La Võng Cơ trên lưng, cùng Tiểu Thúy phóng đi một mạch ra khỏi Thất Lạc cốc, thẳng tiến về phía Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn.

Trời đã sắp sáng, hai người không ngừng phóng đi, mới rời Đại Tuyết Sơn hơn trăm dặm đường, Âu Dương Thu đã mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển. May nhờ có Tiểu Thúy tiếp thế, Âu Dương Thu mới có thời gian ngơi nghỉ.

Cứ thế hai người thay phiên nhau cõng La Võng Cơ phóng thẳng đi chẳng kể ngày đêm, mười hôm sau ngày họ rời khỏi Tinh Tinh hạp, trước lúc trời tối họ đã về đến cửa cốc.

Âu Dương Thu bỏ La Võng Cơ trên lưng xuống, thở phào một hơi dài, lòng cảm thấy vô vàn vui sướng. Bất kể thế nào, chàng nghĩ Chuyến đi Đại Tuyết Sơn này chẳng những đã đạt được mục đích chính là tìm gặp Chu Quả, mà còn thu lượm được rất nhiều

tin quan trọng bất ngờ, nhất là việc Thiết Bốc thần y chinh dụng cho hai người, đó càng là một thu hoạch lớn lao.

Âu Dương Thu lòng khấp khởi ngẩng đầu sải bước dẫn trước đi vào trong hạp cốc, Tiểu Thúy dìu La Võng Cơ theo sau. Trong hạp cốc yên lặng như tờ, Âu Dương Thu vừa đi vừa nhớ lại việc đã dùng chuông pháp Tam âm Suru Hồn chế ngự hơn hai trăm cao thủ võ lâm vùng Vân Quý, bất giác thềm phì cười.

Nhưng khi chàng bước chân vào Tinh Tinh hạp, thấy hai trăm mười hai vị hào kiệt thứ tự từng hàng nằm trên mặt đất nhưng không thấy Tư Mã Thiển Như và các vị nghĩa huynh, chàng tốt cùng kinh ngạc.

Lúc đầu chàng còn ngỡ là họ đang ở trong sơn động nghỉ ngơi nhưng khi hướng mắt về phía cửa động, chỉ thấy toàn là vách đá, cửa động đã không còn.

Âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ lắm bẫm:

- Lạ thật, mình nhớ rất rõ là cửa động ở ngay đó, sao lại biến mất thế nhỉ?

Bỗng thấy Tiểu Thúy đi dọc theo bờ suối Cam Lộ, cúi đầu chú ý quan sát Qua thực tế chứng minh, vị cô nương không nói được này hết sức tỉ mỉ, hành động của nàng dĩ nhiên đã gây sự chú ý của Âu Dương Thu.

Thế là, chàng tạm gác qua vấn đề cửa động biến mất, cũng đi dọc theo bờ suối xem xét.

Chàng đi chưa được bao xa đã phát hiện rất nhiều dấu chân thú to in rõ trên mặt đất và những dấu chân ấy đến từ thượng nguồn, dừng lại ở đây một thời gian rồi rút lui trở về.

Trong hạp cốc đã có mãnh thú xuất hiện, nhóm người Tư Mã Thiển Như mất tích và cửa động dùng làm chỗ nghỉ bỗng nhiên bít lại, ba vấn đề ấy nhất thời đã khiến Âu Dương Thu không sao lý giải nổi.

Chàng xem xét một hồi, nghĩ giờ đã tìm được Chu Quả, tốt hơn nên cứu chữa cho hai trăm mười hai cao thủ võ lâm này trước, đó mới là điều tiên quyết.

Đề quân hào không tranh giành, chàng quyết định cho mỗi người uống một giọt nước Chu Quả trước rồi mới cùng Tiểu Thúy dùng Tam âm Suru Hồn Chuông Pháp hoàn hồn phục nguyên cho họ.

Y đã quyết, bèn từ trong túi áo lấy ra hai quả Chu Quả, trao cho Tiểu Thúy rồi nói cho nàng biết kế hoạch của mình, Tiểu Thúy gật đầu đồng ý.

Thế là, hai người bắt tay vào việc, chừng một giờ sau, hơn hai trăm cao thủ mỗi người đã được uống một giọt nước Chu Quả, hai quả Chu Quả cũng vừa hết, vậy là Âu Dương Thu hãy còn lại một quả.

Tiếp theo là dùng Tam âm Suru Hồn Chuông hoàn hồn phục nguyên cho họ, phải biết sau khi được Thái Hư thượng nhân truyền thụ, đây là lần đầu tiên Âu Dương Thu mới xử dụng đến môn chuông pháp này.

Chính pháp tuy đã có công hiệu, nhưng lúc này phải xử dụng phản pháp, chàng bất giác cảm thấy hồi hộp, tay thoáng run rẩy, bởi chỉ cần sai chệch một chút là đối phương sẽ trở thành tàn phế từ đây.

Thế nên, chàng căn dặn Tiểu Thúy rất kỹ, trước khi vận tụ chưởng công, phải đọc kỹ lại khẩu quyết một lần để tránh sai lầm.

Tiểu Thúy trước nay luôn tuyệt đối vâng lời sư huynh, phen này sự thể trọng đại, lẽ dĩ nhiên nàng càng kỹ lưỡng hơn.

Sau thời gian khoảng một tuần trà, công lực Tam âm Sưu Hồn Chưởng đã được ngưng tụ vào song chưởng, lần lượt vỡ lên huyết Bách Hội từng người.

Nói trắng ra, Tam âm Sưu Hồn Chưởng Pháp này hoàn toàn là một môn khí công nội gia, lúc thi thố chỉ cần dồn công lực vào lòng bàn tay, chưởng phong phát ra trúng vào một trong ba trăm sáu mươi huyết đạo trên thân người, đối phương lập tức mất ký trí vì sự tuần hoàn máu biến động, nhẹ thì mặc người từng xèo, nặng thì ngủ mê man, dù không cứu chữa thì bốn mươi chín ngày sau cũng tự bình phục.

Nhưng trước bốn mươi chín ngày muốn người bị trúng chưởng hoàn bản quy nguyên thì cần phải dùng công lực này vỡ vào huyết Bách Hội, đả thông kinh mạch toàn thân, hồi phục sự tuần hoàn máu nên áp dụng phản pháp khó nhọc hơn chính pháp rất nhiều.

Do đó, khi hai người vỡ xong huyết đạo cho hơn hai trăm hào kiệt thì đã kiệt sức bởi tiêu hao quá nhiều chân nguyên, gắng đi về đến chỗ La Võng Cơ đang ngồi điều tức, ngồi xuống vận công điều tức ngay.

Hai trăm mười hai vị hào kiệt tuy đã được cứu chữa, song vì sự tuần hoàn của kinh mạch, nhất thời cũng chưa thể hồi tỉnh.

Nội công cơ bản của Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đều được học theo phương pháp thổ nạp của đạo gia nên tuy tâm pháp huyền môn có thể giúp hồi phục công lực nhanh chóng nhưng vẫn phải cần thời gian một bữa cơm.

Ngay khi hai người hành công đến cảnh giới Nhập Định Vong Ngã, nơi cửa Tinh Tinh hạp bỗng xuất hiện bóng người lố nhố, có đến năm sáu mươi người. Ba người đi đầu toàn võ phục xanh, thoáng dừng lại ở cửa hạp cốc rồi tiến vào ngay.

Ba người cầm đầu khi vừa phát hiện hơn hai trăm hào kiệt võ lâm thứ tự từng hàng nằm trên đất, liền khoát tay ra hiệu mọi người dừng lại, ngưng thần giới bị rồi từng bước thận trọng tiến đến gần.

Người áo xanh đi giữa bỗng dừng bước, ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa! Đó phải chăng La cô nương là gì? Sao hai tên súc sinh kia Cũng có mặt ở đây thế nhỉ?

Đoạn đưa tay chỉ, nói tiếp:

- Hai vị hãy nhìn xem, họ ở đó làm gì vậy?

Vì chỗ ngồi của Âu Dương Thu ba người tuy cách họ chỉ sáu bảy trượng, nhưng ánh trăng soi vào hạp cốc không mấy sáng tỏ nên họ không nhìn thấy rõ Âu Dương Thu với Tiểu Thúy đang nhắm mắt vận công hay là ngồi xếp bằng ngủ.

Hai người áo xanh hai bên cũng dừng lại nhìn, một người nói:

- Người áo đỏ ngồi giữa quả đúng là La cô nương, còn một nam một nữ kia...

Người áo xanh kia bỗng ngạc nhiên nói:

- Ủa! Những người này sao như đều chết cả thế nhỉ?

Ba người nói chuyện đều dùng phương pháp Truyền âm Nhập Mật, những người phía sau không tuy nghe nhưng thấy có điều khác lạ, bèn tản ra chuẩn bị ứng biến.

- Hai tiểu súc sinh này rất lợi hại, hai vị hãy chờ đây, để bản đường chủ tiến đến xem thử trước.

Người áo xanh đi giữa nói xong, rút chiếc quạt lông dài thước rưỡi từ trên lưng xuống che cản trước ngực, tung mình lao về phía Âu Dương Thu ba người.

Lúc này Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đang hành công đến giai đoạn gay go, chân khí đan điền đã ra khỏi Thập Nhị Trùng Lô, sắp tới Sinh Tử Huyền Quan, chỉ chốc lát nữa là công thành viên mãn, chân lực phục nguyên. Nên tuy hai người đã hay biết nhưng vẫn không dám phân tâm, bởi nếu phân tâm là tức khắc tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Người áo xanh tung mình đến trước mặt họ, thấy Âu Dương Thu với Tiểu Thúy hai mắt nhắm nghiền, trên đầu bốc hơi trắng, biết ngay hai người đang vận công đến hồi quyết liệt, chỉ cần một chỉ cũng đủ giết chết họ tại chỗ.

Nhưng khi thấy La Võng Cơ ngồi giữa hai người, hơi thở điều đặn, hai mắt nhắm nghiền như đang trong giấc ngủ ngon, bất giác động tâm thầm nhủ:

- Hôm trước ta dùng Vũ Phiến giúp người vượt qua Phi Hồng Sảnh, chẳng ngờ người lại thất tín bội nghĩa, phen này ta phải để cho người tận mắt chứng kiến hấn chết dưới Thanh Vũ Phiến của ta, xem người có chịu ngã vào vòng tay ta hay không.

Người áo xanh tự nhủ đến đó thì lòng cũng đã ngập đầy sát cơ. Y cất bước tiến tới, vung chỉ điểm vào Ma Huyệt của La Võng Cơ, rồi xách nàng lên, quay lại trao cho hai người áo xanh đứng phía sau nói:

- Hai vị hãy trông chừng La cô nương, chờ bản đường chủ lấy mạng hai súc sinh này rồi hẵng tính.

La Võng Cơ Ma Huyệt bị chế ngự, tuy đã hồi tỉnh nhưng nàng chỉ thờ thẩn nhìn người áo xanh trước mặt một hồi, buông tiếng thở dài áo não, không nói một lời, như những gì xảy ra trước mắt không hề liên can tới nàng.

Người áo xanh tay cầm quạt lông ấy chính là Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường, đường chủ Thanh Long đường của Hải Long hội, khi y nhận được thư tín do chim câu mang đến của Hoạt Diêm Vương La Tu gởi đi lúc tiến vào Huyền Đô cung, lập tức cùng

Hình đường chủ Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn và Bạch Hồ đường đường chủ Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn suất lĩnh hơn sáu mươi cao thủ ba đường đến Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn để nhận lệnh.

Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường trong lúc xuất thủ điểm huyết La Vồng Cơ đã phát hiện ra nòng như không hề hay biết, yếu đuối như người con gái bình thường, đến khi La Vồng Cơ hồi tỉnh mặt đầy vẻ ngơ ngẩn, y càng thêm kinh ngạc và thắc mắc.

Ngay trong lúc Triệu Tam Đường băng khuâng do dự, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã công hành Thập Nhị Chu Thiên, tỉnh lại mở mắt ra.

Lúc này, Triệu Tam Đường đã quay người vung phiến, một luồng kinh phong âm hàn nhanh chóng ập đến hai sư huynh muội còn đang ngồi xếp bằng.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy trong lúc hành công đã phát giác có người xuất hiện, lại thấy Triệu Tam Đường giở trò ám toán và lại là kẻ thù gặp nhau, liền tức lửa giận bốc cao.

Nhưng Triệu Tam Đường quyết tâm lấy mạng hai người, chiêu phiến đã vận đến mười hai thành công lực, hết sức hung mãnh và phạm vi uy lực lại rộng, hết như bài sơn đảo hải ập đến.

Đồng thời, hai người lại đang ngồi xếp bằng, muốn tránh cũng chẳng thể kịp.

Trong lúc cấp bách, hai sư huynh muội như tâm khí tương thông, liền tức vận đề công lực Hồn Nguyên Nhất Khí, bốn chưởng cùng ngang ngực đẩy ra.

Chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, hai luồng kinh lực chạm nhau, cuồng phong xoáy tít, cuốn tung cát đất, nước suối văng bắn tứ phía.

Triệu Tam Đường bật lùi liên tiếp năm bước mới đứng vững lại được, nhưng nội phủ đã bị chấn động, huyết khí sôi trào, khó thể xuất thủ tiếp ngay được.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy thừa thế đứng lên, đưa mắt nhìn hai người áo xanh khác. Chỉ thấy họ đều lưng giắt trường kiếm, dáng người mảnh khảnh, gương mặt gầy gò, đầu mang mắt chuột, tuổi khoảng bốn mươi, nhìn qua cũng biết là người nham hiểm độc ác.

Âu Dương Thu tuy từng vào Ngân Kiều thôn hai lần nhưng không biết hai người này, chàng cười khẩy thốt:

- Triệu Tam Đường, hành vi ngươi hèn hạ thế này mà cũng kẻ được là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ ư?

- Hừ! Nhãi ranh chó giỏi tài miệng lưỡi, bốn hội đã bày thiên la địa võng tại đây, hai ngươi hãy nộp mạng chó đi thôi!

Trường Tôn Sở điều hòa lại huyết khí sôi trào, tiến tới đứng thành hình chân vạc với hai người áo xanh khác, trừng mắt giận dữ nhìn Âu Dương Thu và Tiểu Thúy nhưng không xuất thủ ngay.

Âu Dương Thu quét mắt nhìn hai người áo xanh trung niên, gật đầu ngạo nghễ nói:

- Được thôi, các ngươi đã cậy người đông thế mạnh thì bổn thiếu gia cũng sẵn sàng thành toàn cho các ngươi luôn thể... Hai vị này cũng để lại danh tánh đi nào!

Người áo xanh cao hơn lỗ mãng nói:

- Hừ! Tiểu cầu ngươi thật là có mắt không ngươi, ngay cả bọn đại gia mà ngươi cũng không biết, đúng là ngươi đã chui rúc trong bụng mẹ quá lâu... Cho ngươi biết để ngươi chết được nhắm mắt, đại gia là đường chủ Bạch Hồ đường, danh hiệu Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn.

Người áo xanh thấp hơn tiếp lời:

- Lão tử chính là Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn đây!

Âu Dương Thu nghe hai người báo ra danh tánh, bất giác lòng chấn động, lạnh lùng nói:

- Hai ngươi đến thật đúng lúc, bổn thiếu gia đang định tìm các ngươi để hỏi rõ một điều, nếu các ngươi thành thật trả lời, lần này có thể tha chết cho các ngươi, nhưng lần sau gặp lại thì đừng mong toàn mạng.

- Tiểu tử ngươi nói khoác nhiều quá rồi, lão tử thử xem ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh.

Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn tính rất nóng nảy, đâu chịu để cho Âu Dương Thu nói nhiều như vậy, vừa dứt lời đã “soạt” một tiếng rút kiếm ra, với chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ kiếm hóa vạn vì sao bạc phủ chụp xuống đầu Âu Dương Thu, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu, uy thế thật hung hiểm.

Âu Dương Thu thâm nhủ:

- Bổn thiếu gia nếu dùng binh khí, thắng ngươi cũng chẳng vẻ vang, để cho ngươi nếm thử chương công của bổn thiếu gia trước rồi hẵng tính Trong khi nghĩ người đã vọt lên cao, tay trái vung ra hư chiêu Thái Sơn áp Định bổ vào huyết Mệnh Môn đối phương, tay phải thừa lúc trường kiếm đối phương quét lên trên, nhanh như chớp chộp vào cổ tay cầm kiếm của Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn.

Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn chẳng ngờ Âu Dương Thu lại có một chiêu như vậy, giật mình cả kinh, trường kiếm vội biến chiêu Kim Ty Triền oản (tơ vàng quán cổ tay) chém vào bả vai phải Âu Dương Thu.

Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn dẫu sao cũng là người từng trải nhiều trận chiến, chiêu kiếm vừa biến đổi này chẳng những tự cứu mà còn phản công, thật tinh diệu khôn cùng.

Thế là, Âu Dương Thu tuy tay phải có thể chộp được yếu huyết Mạch Môn của đối phương, nhưng cánh tay của mình hẳn cũng bị chém lìa, lẽ đương nhiên tự bảo là trên hết, tay phải rút nhanh về, thuận thế trở giữa hai ngón kẹp vào mũi kiếm.

Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn thấy vậy thâm mắng:

- Tiểu tử ngươi rõ là tự tìm lấy cái chết.

Đồng thời ngậm vận mười thành công lực, đột nhiên đẩy mạnh trường kiếm tới trước.

Y định ninh như vậy sẽ có thể đâm thủng ngực đối phương chết ngay tức khắc, nào ngờ tuy y đã dùng đến mười thành công lực nhưng trường kiếm không hề nhích tới mấy may, bất giác cả kinh thất sắc.

Trong khi ấy, Âu Dương Thu tả chưởng lật lên bỏ mạnh xuống thân kiếm, chỉ nghe “keng” một tiếng, trường kiếm của Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn đã gãy làm đôi.

Âu Dương Thu định tâm hiển thần oai chế phục Ngụy Minh Viễn và Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn để họ khiếp sợ nói ra điều mình cần biết nên đã thi triển tuyệt kỹ, chưa đầy ba chiêu đã tay không bỏ gãy trường kiếm của Quỷ Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn.

Công lực khiếp người ấy tuy khiến đối phương khiếm đờm kinh tâm nhưng người võ lâm thành danh chẳng dễ nên cũng khiến đối phương sinh lòng liều mạng.

Hồ Chấn Sơn tay cầm thanh kiếm gãy, sau một thoáng sững sốt bàng hoàng, liền tức râu tóc dựng đứng, buông tiếng quát vang, cả người lẫn kiếm với chiêu Nga Hồ Phác Dương (hổ đối vô dê) lao bỏ vào Âu Dương thu.

Cũng trong lúc ấy, Triệu Tam Đường nháy mắt ra hiệu với Ngụy Minh Viễn rồi cùng vung động binh khí lao đến tấn công Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy không nghĩ như Âu Dương Thu, thấy hai người liên thủ công đến, thanh Hàn Mai Kiếm do Hoạt Diêm Vương La Tu tặng cầm trong tay, liền tức thi triển kiếm pháp sư môn như trường giang đại hải, thế là cuộc chiến ba người diễn ra ác liệt.

Hồ Chấn Sơn tuy tức giận liều mạng nhưng Âu Dương Thu lại với thân pháp nhanh nhẹn ứng phó, chẳng khác nào như mèo vờn chuột.

Hơn sáu mươi cao thủ Hải Long hội tản ra ở cửa hạp cốc vì không hiểu tình huống bên trong, chờ đến khi sốt ruột mới ủa vào trong, tiếng hò hét vang trời.

Ngày khi ấy, hai trăm mười hai vị hào kiệt vừa hồi tỉnh, mở mắt thấy nhiều bóng người áo xám từ cửa hạp cốc ủa vào, liền tức đứng cả dậy.

Những vị hào kiệt này bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán trong nhà Tư Mã lại bị Thất âm Luật Chấn hành hạ, lòng đã chứa đầy căm phẫn, lúc này bỗng như từ trong mơ tỉnh lại, đang không có chỗ phát tiết, vừa thấy nhiều người võ lâm xông đến, nào kể ba bảy hăm một, thấy đều như hổ đói, một lời cũng chẳng hỏi, lập tức động thủ ngay.

Thế là, trong Tinh Tinh hạp đã diễn ra một cuộc đại hỗn chiến đẫm máu.

Chỉ thấy ánh đao bóng kiếm rợp trời, hàn khí tỏa khắp hạp cốc.

Bóng người bay lượn, máu tươi tung tóe, tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi.

Âu Dương Thu đang giao chiến với Hồ Chấn Sơn bỗng nghe nơi cửa hạp cốc tiếng la hét vang trời, biết là Chu Quả đã có công hiệu, quần hào đã được cứu, chấn đánh người của Hải Long hội, hết sức mừng rỡ, liền tiếp tung ra ba chưởng khiến Hồ Chấn Sơn hết sức nao núng, khó thể chống đỡ.

Bồng Âu Dương Thu thừa lúc Hồ Chấn Sơn bỏ trống trước mặt, nhanh như chớp đánh thẳng vào mặt đối phương.

Hồ Chấn Sơn không sao ứng phó nổi, lo được trên không lo được dưới, chợt cảm thấy hạ bàn tên nhói, đã bị Âu Dương Thu đá trúng một cước vào huyệt Yêu Nhãn, liền tức bủn rủn ngã lăn ra đất.

Nhưng ngay khi ấy, bồng nghe Tiểu Thúy rú lên một tiếng thảm thiết, người rơi xuống giòng suối, Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn cùng lúc lao đến, trường kiếm và vũ phiến nhất tề quét ra.

Âu Dương Thu cả kinh, buông tiếng quát như sấm rền, vừa định xuất thủ tiếp cứu, bồng thấy bụng đau như cắt, không sao chịu nổi, chao người hai lượt rồi nghiêng ngã xuống...